

Gaelen Foley

Môj hrdinský džentlmen

Gaelen Foley

Môj hrdinský džentlmen

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Eleonóra Schwarzová
Vytlačila Neografia, a. s., Martin

Z anglického originálu Gaelen Foley: *My Notorious Gentleman*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Avon Books, An Imprint
of HarperCollinsPublishers, New York 2013,
preložila Luba Kukučková.

Preklad tejto knihy vznikol s podporou Literárneho fondu.

*Toto dielo je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú
výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami
a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

Copyright © 2013 by Gaelen Foley
All rights reserved
Translation © Luba Kukučková 2014
Cover Design © Peter Brunovský 2014
Cover Photo © Franco Accornero LLC
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2014

ISBN 978-80-220-1783-1

*Všetko má svoj čas...
Čas zabíjat' a čas hojit',
čas búrat' a čas stavať...
Čas milovať a čas nenávidieť,
čas bojovať a čas žiť v mieri.*

Ekleziastes

Prvá kapitola

Londýn 1816

George bol opitý, ale to sa dalo čakať, pomyslela si Grace. Bezstarostný mladý dandy sa zvalil vedľa nej na lavicu na okraji tanečnej sály a vyhlásil: „Slečna Kenwoodová, zbožňujem vás!“

„Ach, to je od vás milé, George.“

„Myslím to vážne, priam sa k vám modlím!“

„Modlite sa k Bohu a používajte hlavu, drahý chlapče,“ odvetila, pohľadom blúdiac po tanečnej sále.

Zasmial sa, akoby povedala niečo očarujúce.

„Hovoríte ako naozajstná pastorova dcéra! Trúfam si tvrdiť, že by ste dokázali spasiť i moju dušu, slečna Kenwoodová. Ale je to pravda,“ povedal nezreteľne, pripíjajúc jej. „Vy ste môj ideál ženy vo všetkých smeroch.“ Nevinne pozrel na jej šaty. „Čo vám chýba vo forme, vynahradíte obsahom!“

Prekvapene sa k nemu otočila. „Ehm, ďakujem, mylord.“

Skvelé. Práve toto potrebovala počuť. Potvrdenie od samotného hostiteľovho syna, že vyzerá priam tak nevhodne, ako sa aj cíti – v prepychovom paláci markíza z Lievedonu. Slečna Grace Kenwoodová, nemilosrdne zaradená medzi slečny v pokročilom veku dvadsaťpäť rokov nebola zvyknutá na aristokratické tanečné sály. Každý tu blúznil o úžasných londýnskych rozkošiach, ale Grace v rozľahlej metropole chýbala jej záhrada. V porovnaní so sviežim vetríkom a slnečným svetlom na vidieku v nej vzduch v preplnenom meste vyvolával pocit, že je špinavá.

A ľudia... no, nebola povolaná hodnotiť ich, ale povedzme, že žila v dekadentných časoch.

„Prečo sa vlastne skrývate v tieni ako fialka?“ pokračoval v otázkach jej svojhlavý mladý priateľ, drgajúc do nej plecami ako prerastený školák, ktorý flirtuje s vlastnou vychovávateľkou.

George, barón Brentford, mal dvadsaťjeden, teda o štyri roky menej ako ona. Vyzdvihoval ju svojimi rečami na pomyselný piedestál, lebo dobre vedel, že z toho nič nebude. Mal sa stať dedičným markízom z Lievedonu, kým ona bola len dcérou nekonfliktného Božieho služobníka, ktorý sa neustále pokúšal zachraňovať tohto mladého darebáka pred sebazničením. Vďaka zvláštnej súhre okolností sa dôstojný pán Richard Kenwood stal jedinou morálnou autoritou na zemi, ktorá, ako sa zdalo, mala aspoň nejaký vplyv na toho vymodeného mladého capka. Márnotratný syn lorda Lievedona často zišiel z pravej cesty, ale občas bol ochotný načúvať múdрым radám otca Kenwooda. Boh vie, že Georgeov vlastný otec sa mu nevedel dostať pod kožu – starý markíz totiž dokázal vydávať iba chladné, úsečné príkazy.

V každom prípade mal dôstojný pán krotiaci vplyv na prvorođeného syna jeho lordstva, čo primälo markíza, aby sa mu postaral o živobytie. Samozrejme s tým, že pastor Kenwood bol k dispozícii rodine svojho chlebodarca vždy, keď ho potrebovala.

Stručne povedané, keď ich markíz pozval do mesta, Kenwoodovci prišli.

George do seba hodil pohárik brandy a pokynul neďaleko stojacemu lokajovi, aby mu priniesol ďalší.

„Nemyslíte, že máte dosť?“ zamrmlala ticho.

„Už iba jeden!“ odvetil s úsmevom a potom sa poponáhľal zmeniť tému. „Tak, drahá, ako sa mávajú všetci tam na dedine?“

Fara bola len čo by kameňom dohodil od markízovho prastarého sídla v Leicestershire.

V Thistlestone vždy nastal rozruch, keď niekto z rodiny jeho lordstva prišiel z mesta na návštevu. Presnejšie, najmä George vnášal vzrušenie do diania v dedine.

Najmä v poslednom čase.

„Ešte stále sú pohoršení mojim malým výstrelkom s tým dievčiskom z krčmy?“ Hoci mal toľko slušnosti, že sa snažil vyzeráť aspoň trochu zahanbene, veselá iskra v očiach prezrádzala, že si ešte vždy myslí, aké to bolo zábavné.

Grace sa neusmiala. „Marianne nečaká dieťa, ak vás zaujíma toto,“ odpovedala chladne. „Teda aspoň to tak vyzerá.“

„Ach! Aká úľava.“

Začala zuby, šokovaná jeho ľahostajnosťou. Ten skazený šľachtický synáček nemal ani potuchy o krutom boji o životie, ktorý úbohá, no tvrdohlavá Marianne v Londýne vzdala a s pomocou Kenwoodovcov sa pokúsila o nový začiatok na pokojnom vidieku.

George si vôbec neuvedomoval, ako veľmi uškodil Marianninej duši, keď jej strčil pod nos takú sumu peňazí, akej dovtedy čisté dievča nedokázalo odolať.

„A, ehm, čo slečna Windleshamová?“ spýtal sa opatrne po krátkom zaváhaní. „Stále ma nenávidí? Ako vidíte, odmietla pozvanie na náš dnešný ples.“

„Môžete jej to zazlievať?“ prekvapene zareagovala Grace.

Ctihodná slečna Calpurnia Windleshamová, najväčšia kráska v celom kraji, bola zároveň predurčená stať sa Georgeovou manželkou.

Zamračil sa. „Nie som Callin majetok, chápete? Ani jej matky,“ dodal rozhorčene. „Oznámte im, že som to povedal, Grace! Najmä lady Windleshamovej. Tá prekliata ženská už vyberá závesy pre Lievedon Hall, hoci tam jej dcéra ešte nie je paňou.“

Grace pokrútila hlavou a oprela sa o stenu. „Ja sa do toho nebudem pliesť.“

Ťahať sa za prsty s lady Windleshamovou bolo možné len na vlastné nebezpečenstvo.

„Ale, Grace, nemôžete ma predsa opustiť! Viete, že som beznádejne, až po uši... vo vlastných problémoch.“

„Prečo sa neporozprávate s mojím ockom?“

„Rozprávať sa s kňazom o flirte so ženou pochybnej povesti?“ zašepkal. „To ťažko! Čo by si o mne pomyslel?“

„S bývalou ženou pochybnej povesti,“ opravila ho.

„Vy ste moja jediná nádej, Grace. Vy ste môj strážny anjel...“

„Ste opitý?“ spýtala sa, len aby vyskúšala jeho úprimnosť.

Nevšimál si otázku. „Musíte mi pomôcť s Calpurniou. Dokážete riešiť problémy iných ľudí, Grace! No tak, veď to viete. Ste na to predurčená, tu aj na vidieku! Pastor Kenwood by nebol schopný zistiť, kde má poznámky ku kázni, keby ste mu ich nenašli. Aj kvety by zabudli rásť, keby ste im to nepripomenuli!“

„Tento rok naozaj akosi nerastú, ak ste si všimli,“ podotkla sucho. „Mali by ste vidieť moju úbohú záhradu.“

Výbuch ktorejsi veľkej sopky na druhej strane zemegule pripravil tento rok zem o leto a chlad zničil úrodu. Namiesto tepla prišli mrazy a privalové dažde, z čudných nažltlo sfarbených nebies padali veľké hranaté krúpy. Namiesto pôvabnej a príjemnej britskej jari bolo toto ročné obdobie sivé a vlhké, chladné a bezútešné. Niektorí ľudia sa začínali pýtať, či sa neblíži koniec sveta.

Zvláštny obrat v počasi pociťovali všetci ako veľmi krutý – napriek tomu, že vojna sa už skončila. Namiesto aby sa obyvateľstvo tešilo z mieru, muselo čeliť strašidelnému prízraku hladu, aspoň medzi obyčajnými ľuďmi.

Objavili sa správy o nepokojoch pre nedostatok potravín po celom Anglicku a dokonca aj v celej Európe. Zdalo sa, že to utrpenie je na míle vzdialené od tanečnej sály lorda Livedona, ale Grace sa narodila ako dcéra pastora, ktorý bol vodcom chudobných v tamojšej dedine, a bolesti vidieka sa stali jej i otcovým osobným problémom. Nechcela ani pomyslieť,

kam sa až vyšplhajú ceny kukurice pred tohtoročnou zimou. Fara musela uživiť veľa hladných úst.

„Nuž, som si istý, že aspoň tá prekliata sopka nebola moja chyba,“ zahundral George.

„Nekľajte, prosím.“

„Ospravedlňujem sa.“

Grace mu uštedrila prísny pohľad, ale potom sa nad ním zmilovala. „Tak dobre. Poviem Calpurnii, že ste sa na ňu pýtali.“

Chytil ju za ruku a pobožkal jej ju. „Vidíte? Vy ste anjel!“ Ale potom pokračoval, pretože bol z tých, ktorí nikdy neveďia, kedy prestať. „Čo sa týka Callie, ak chcete poznať môj názor, to dievča sa musí naučiť ovládať svoje nervy.“

„Myslíte?“

„Tak sa rozzúriť pre trochu zábavy s dievčiskom z krčmy? Je márnivá, to je ten problém. Je príliš hrdá! Calpurnia Windleshamová si myslí, že ju na zem zoslal priamo Boh, ale nemá všetkých doma, ak sa domnieva, že mi môže diktovať, čo mám robiť. Veď ešte ani nie sme zasnúbení!“

Grace naňho hľadela v pokojnom tichu, kým sa chvastal.

„Je celkom pekná, pripúšťam, ale tá žaba je priam smiešne rozmaznaná... Áno, viem, znie to ironicky, že to hovorím práve ja. Nemusíte mi to zdôrazňovať.“

„To by mi ani vo sne nenapadlo, drahý priateľ.“

„Mali by ste ju varovať, že ak neprestane byť taká zlostná a bude sa stále pokúšať ublížiť mi tými krutými odvetnými ťahmi, môže pokojne premárniť svoju šancu,“ dodal varovne. „Len lusknem prstami a môžem mať desať lepších ako ona – kým sa skončí tento večer.“

„Napriek tomu tu strácate čas debatou so mnou, starou a nemodernou,“ doberala si ho tichým hlasom. „Čo sa stalo so všetkými vašimi obvyklými obdivovateľkami?“

„Našli si novú modlu.“

„Ach, vy úbohý, zanedbávaný neboráčik.“

„Ale to ja vôbec nie som. Pozrite naňho, na toho namysle-

ného chudáka.“ George pobavene ukázal do sály. Grace sledovala jeho pohľad a zbadala dav žien obklopujúcich akéhosi chlapíka na druhej strane tanečnej sály. „Stavím sa, že všetky mamičky ho chcú uloviť pre svoje dcérky a všetky znudené dámy pre seba, lebo im chýba trochu mužskej drsnosti.“

„George! Nesmiete predomnou hovoriť také veci.“

Uškrnul sa. „Ale je to pravda.“

Nad chocholmi z pštosieho peria a účesmi zdobenými diamantmi bolo vidno iba vrch mužovej hlavy s hrivou tmavých vlasov. „Koho to zahnali do kúta?“

„Lorda Trevora Montgomeryho,“ odpovedal ironicky George a vševediaco zdvihol obočie. „Áno, dnes večer máme v našom skromnom dome také významné osobnosti, ako sú členovia Rádu. Ste ohromená?“

Zvraštila obočie a spýtavo naňho pozrela. Videl, že jej to nič nehovorí a prekvapene vyrazil: „Panebože, moja malá viediecka sesternička! Vari nečítate noviny?“

„Nie. Sú v nich samé deprimujúce veci. Tak ma poučte!“ požiadala dôrazne.

„Hneď. Minulý mesiac noviny zverejnili, že muži, o ktorých sme si všetci mysleli, že sú to len skazení členovia klubu Inferno, sú v skutočnosti špióni, bojovníci alebo vrahovia či čo.“

„Vrahovia?“ zopakovala ostro, presvedčená, že si ju zasa doberá.

„Myslím to smrteľne vážne, Grace! Zdá sa, že sú súčasťou toho tajného dedičného rytierskeho rádu, ktorý sa volá Rád svätého Michala archanjela.“

„Vy a vaše bájky.“

„Hovorím vám pravdu,“ povedal so smiechom. „Mali by ste si naozaj občas prelistovať noviny. Prisahám, že sú to nejakí potomkovia templárskych rytierov alebo také niečo. Vybrali si ich ešte ako chlapcov a cvičili ich niekoľko rokov, kým sa z nich nestali smrteľne nebezpeční bojovníci, potom

ich poslali do sveta, aby bojovali za Anglicko. Stále nie ste ohromená?”

Pokrčila plecami, pochybovačne ho sledujúc.

Aj keby si nebol uťahoval z jej vidieckej naivity, Grace nemala rada násilie a nebola si vôbec istá, či túži byť v jednej miestnosti s vrahom pracujúcim pre vládu.

„Rád tu zrejme pôsobí od križiackej výpravy,“ pokračoval. „Počas vojny pracovali pre kráľa. Banda prekliatych hrdinských zabijakov...”

„George, nekľajte.“ Vzdychla si.

„Ospravedlňujem sa. Cez vojnu pôsobili v celej Európe a práve pred mesiacom odhalili sprisahanie tu v Londýne, ktorého výsledkom mala byť vražda premiéra.“

„Ó áno... počula som o tom.“

„V to dúfam!“ Potom opäť kývol smerom k mužovi, ktorého zakrýval zástup obdivovateľiek. „Ten chlapík osobne pomohol zabrániť tej podlosti. Keď sa to dozvedeli novinári a existencia Rádu bola prezradená, regent uznal za vhodné vyznamenať ich vo Westminsterском opátstve, pripnúť im medaily a tak ďalej. Od tých čias dámy nenechajú úbohého Montgomeryho na pokoji. Je to jeden z posledných slobodných mládencov z Rádu. Nepokúšajte sa však vypytovať sa ho na zážitky z toho obdobia. Nič nepovie – hoci som si istý, že by mohol rozprávať všelijaké divoké príbehy.“

„Hovoríte špióni?“ zopakovala skepticky. Zaujalo ju to, ale ešte vždy nebola presvedčená o tom, že ju nebalamutí.

„Nuž, teraz už bývalí špióni. Len ťažko by mohli ďalej robiť také veci, keď z nich pred svetom urobili hrdinov, však-že? Sláva ich olúpila o povolanie.“

Zvraštala obočie, pozrela opäť smerom k bývalému špiónovi, ale ten bol stále skrytý za vysokými účesmi dám. Neisto sa znova obrátila k Georgeovi. „Ak to, čo hovoríte, je pravda, ste si istý, že nie sú nebezpeční?“

„Isteže sú nebezpeční, ale nie pre nás, vy moja malá neve-

domá vidiecka sesternička,“ odpovedal so smiechom. „Tí ľudia pracujú pre kráľa. Z toho, čo som počul, usudzujem, že sú vycvičení vo všetkých spôsoboch boja, v kódovaní a šifrovaní i ako vyrábať výbušniny.“ George do nej znova drgol plecami, pobavený jej neistotou. „Môžem vám ho predstaviť?“

„Nie!“

„Ale no tak. Stavím sa, že pozná deväť rôznych spôsobov, ako zabiť človeka holými rukami,“ vyhlásil a uškrnul sa pri pohľade na jej zdesenie.

„Tie dámy by ho radšej nemali tak tesne obklopovať,“ odsekla a tvár jej sčervenela.

Zmiloval sa nad ňou. „Ach, ja osobne som rád, že si našli iný objekt na obťažovanie.“

V tej chvíli sa žiariaci zástup okolo lorda Trevora Montgomeryho rozostúpil a Grace mohla po prvý raz nerušene – čo i len letmo – zazrieť živého člena Rádu.

Nehybné stála a prekvapene naňho hľadela. Preboha. Nikdy predtým nevidela skutočného hrdinu, ale lord Trevor Montgomery ním určite bol, aspoň tak vyzeral.

Bol počerný a pôsobil energicky, vysoký viac ako stoosemdesiat centimetrov a statný, so širokými plecami, ktoré by iste jediným pohybom striasli každého protivníka. Vyžaroval mužnú sebadôveru, akoby na svete bolo len málo vecí, do ktorých by sa neodvážil pustiť.

Mal tvrdú, drsnú tvár s výrazom ostrážitého cynizmu, ktorý nezmizol, ani keď blýskal nebezpečným úsmevom na dychtivé dámy okolo seba. Na prvý pohľad bolo jasné, že strhol ich pozornosť. Hoci to nebol vyslovene pekný chlap ako niektorí švihácki a vyparadení Londýňčania, ktorí sa tu dnes večer naparovali, vyzeral... mocný.

Je hrdý, pomyslela si. A fyzicky silný.

Spomenula si, čo povedal George o novodobých templárskych rytieroch, a pomyslela si, že ten muž by určite vyzeral

rovnako prirodzene v drôtenej košeli a brnení ako teraz v dokonale padnúcom fraku a nohaviciach. V rozpore s džentlmenickou eleganciou svojho odevu mal však dlhé tmavé vlasy – ako barbar. Boli stiahnuté do chvosta a zdôrazňovali ostré línie jeho hranatých čeľustí a opálenú pokožku. Vyzerá trochu ako pirát, pomyslela si.

Bolo to od nej asi dosť hlúpe. A čudné. Bežne nepodliehala výplodom fantázie. Ešte čudnejšie však bolo chvenie, ktoré cítila v celom tele, a nepravidelný tlkot srdca. Sklopila oči, prekvapená a nahnevaná svojou prehnanou reakciou. No nemohla si pomôcť, vrhla naňho ďalší tajný pohľad – a schopnosť vycítiť v ľuďoch utrpenie hneď pritiahla jej pozornosť k vráskam skrývaného hnevu a žiaľu, ktoré sa črtali okolo jeho očí.

Napätie a trpkosť za nacvičeným úsmevom.

A svitlo jej, že vlastne nevenoval ani najmenšiu pozornosť všetkým tým ženám okolo seba.

Naozaj nie.

V skutočnosti sa stále pokúšal nenápadne dostať z ich dosahu a úsilia dotknúť sa ho. Grace sledovala jeho pohľad a zistila, že neustále pozerá na dvere. Akoby čakal na niekoho, kto má prísť.

Hm. Prezerala si ho trochu podrobnejšie, potom zvraštila obočie a začala mať podozrenie, že ten „slávny hrdina“ tu dnes večer nechcel byť o nič viac ako ona.

Samozrejme, mohla sa myliť, ale jeho úsmev jej pripomínal chabú clonu nad spleťou víriacich, prevažne temných pocitov.

Nie je to šťastný človek, uvažovala, keď na neho hľadela. Stojí tam ako stratená duša, sám v dave.

George hlučne vstal a narušil jej očarenie cudzincom.

„Tak, drahá moja severanka, bolo mi ako vždy potešením zhovárať sa s vami, ale ak mi prepáčite, nesmiem zanedbávať ďalších hostí. A... mám pocit, že sa bližšie prizriem tamtej hre v karty.“

„Myslím, že to nie je dobrý nápad,“ pokúsila sa nežne protestovať, chytajúc ho za ruku, akoby ho chcela zastaviť.

„Nemyslím tým hrať, chcem sa len pozerať,“ uistil ju s úsmevom.

Grace sa naňho prosebne zahľadela. „Sľubujete?“

„Ak mi vy sľúbite, že si so mnou zatancujete,“ odsekol, vyslobodil si dľaň a so sebavedomým pohľadom si prekrížil ruky na prsiach.

Zamračila sa. Tvrdohlavé šteňa.

„Ale no tak, jeden tanec. To zvládneme.“

„Dobre,“ zamrmala a v duchu sa až prikrčila pri pomyslení, že sa musí vystaviť všetkým zrakom na tanečnom parkete, stará panna v prostých vidieckych šatách, čo už vyšli z módy.

Nepoznala tu nikoho okrem Georgea, ocka a z videnia lorda Lievedona. Bolo jasné, že všetci ostatní vyobliekaní aristokrati na ňu budú hľadiť, krčiť povýšeneckými nosmi a pýtať sa jeden druhého: „Kto je to a čo tu hľadá?“

Ale aspoň ju to donútilo držať sa Georgea a ísť vedľa neho vzpriamene a odvážne. Udrží si svoju dôstojnosť pred celou spoločnosťou, ak bude musieť, a dokonca aj pred ním. Pred tým znepokojujúcim džentlmenom – zabijakom na druhej strane miestnosti.

Muž jeho typu by si ju určite nevšimol. Stále hľadel iba na dvere a to v nej vyvolalo dojem, že čaká na príchod nejakej dámy.

„No výborne!“ vyhlásil jej samopašný mladý priateľ. „Vrátim sa čoskoro a požiadam vás o tanec.“

Grace prikývla. Buď silný, George, pomyslela si, keď sa jej uklonil a zmizol. Nemohla si pomôcť, z celého srdca si želala, aby tu bola Callie.

Temperamentná mladá kráska, ktorá na seba neustále strhávala pozornosť, by mohla odpútať fešáka Georgea od hazardu, ktorému už dávnejšie prepadol. Grace by sa potom mohla opäť vrátiť k svojej obvyklej bezpečnej úlohe počestnej garde-

dámy, z úzadia ticho pozorovať tento iskrivý flirt a zároveň udržiavať potrebný odstup medzi oboma mladými ľuďmi.

Asi by mala ísť skontrolovať svoj vzhľad a nejako sa upraviť, kým sa vráti George, ak ho jeho démoni nestiahnu do známej pasce. Vstala zo sedadla a vyšla z tanečnej sály. Nikto ani nepostrehol, že odišla.

Opatrne sa kĺzala po mramorových chodbách a potom cez hlučný hudobný salón, plný smiechu a spevu. Všetci tam pôsobili ako najlepšie priatelia.

Sklopila oči a šla preč, hľadajúc nejaký pokojný kút ďaleko od davu, kde by našla zrkadlo.

Zvuky zábavy sa vzdiaľovali a ona nakukla do prázdneho salónika na konci jednej z chodieb. Vyzeral vyhovujúco. Vstúpila do sporo osvetlenej miestnosti a s hlbokým povzdychom za sebou zavrela dvere. Konečne sa uvoľnila. Uprostred hlučného, hojnosťou kypiaceho večierka sa človek nemohol cítiť osamelejšie.

Lord Trevor Montgomery sa podchvíľou zahľadel na vstupné dvere do tanečnej sály, ale ako čas plynul, bol stále nepokojnejší. Začínal si myslieť, že jeho dnešná účasť na tomto plese je úplne zbytočná.

Po Laure ani chýru.

Neverná suka.

Možno sa pred ním schováva. Možno sa bojí, že ak by sa tu dnes ukázala, pustil by sa do jej nového snúbenca.

Akoby nedokázal aj so zavretými očami zabiť jedného hlúpeho dragúna.

Ale stačilo lichotenia. S Laurou Baynovou skončil. Jeho posledné slovo – pre ňu či kohokoľvek iného v Londýne.

Dočerta, určite na to nepomyslel, keď pár rokov trpezlivo čakal, aby sa mohol oženiť s takou nezodpovednou krásavicom alebo vykonať niečo podobne hlúpe. Postavil jej ten prekliaty vytúžený dom, ako si vysníval, keď sa konečne zavŕšila jeho služba tejto mizernej krajine.

Dopekla s tým. Pravdepodobne by teraz nenávidel už aj pomyslenie, že je s ňou ženatý, presviedčal sám seba. Ved' ju sotva poznal. Pôvodne to chcel práve takto, mienil si ju zámerne držať od tela. Ale ona ho nechala, hoci na základe mylnej informácie, že je mŕtvy, a preňho to bolo ešte ponížujúcejšie, než si myslel. Dnes večer tu nechcel byť, no nemal na výber.

Zvyšky hrdosti, ktoré mu ešte zostali, sa dožadovali, aby ukázal svetu, ako čerta dbá o to, že jeho plány do budúcnosti stroskotali a zhoreli na popol.

Celá spoločnosť vedela, že ho jeho nádherná snúbenica odpísala, lebo bol údajne mŕtvy, zatiaľ čo on bojoval vo vojne. Trevor podľa vlastného názoru dostal košom. Veru tak, bola to otázka mužskej hrdosti.

Ak by mu aspoň trochu verila, vedela by, že sa vráti domov živý. Mohla mu dôverovať. Mohla aspoň počkať na úradné potvrdenie, že zahynul v boji. Ale ona nie. Umyla si nad ním ruky a zmenila svoj život.

Vlastne ju nemohol obviňovať. Bol však zúrivý, lebo po rokoch vernej služby, keď už mal víťazstvo na dosah, očakávaná odmena mu prekázla pomedzi prsty.

Cítil sa ako obeť verejného výsmechu. No on sám nemal dôvod na smiech.

Jediné, čo vedel, bolo, že nechce ničí súciť. A tak si obliekol večerný frak a nasadil nie priveľmi cynický úsmev, teda aspoň dúfal, že taký nie je, a vybral sa ukázať svetu, že všetko je v absolútnom poriadku.

Lahko prišlo, ľahko odišlo.

Chcel, aby ho všetci nechali na pokoji, ale vďaka tomu, že si práve získal neskutočnú slávu, bolo jasné, že sa to nestane. Ako správny Brit preto musel zachovať dekórum.

Dnes večer prišiel Laure ukázať, že môže svoj život zmeniť rovnako ľahko, ako to urobila ona. Okolo neho bolo až priveľa žien, ktoré sa nemohli dočkať, kedy utešia jeho zlomené srdce. V tej chvíli ich Trevor všetky nenávidel.

Všetky ženy. Nebolo to nič osobné. Všetky boli Satanovým semenom, nástrojom diabla.

Usmieval sa na tie pijavice a harpye, nezaujatý, duchom neprítomný, načúvajúc im len na pol ucha, a rozmyšľal, ktorá z nich by mohla byť aspoň trochu dobrá v posteli.

Aké krásne hlupane.

Tri dámy po jeho ľavici sa ho pokúšali vtiahnuť do detinskej spoločenskej hry, ktorú považovali za ľahký flirt.

„Aké zviera by mohol byť lord Trevor?“ doberali si ho.

„Myslím, že medveď,“ vyhlásila pekná brunetka.

„Ďakujem pekne,“ zavrčal.

„Vlk!“

„Nie, lovecký pes.“

Unudene zdvihol obočie.

Ďalšie tri dámy uprostred hlúčka mu začali organizovať spoločenský život. Vyčerpalo ho už len to, keď počúval, čo všetko mu naplánovali. Nedostanú ho na nijakú hlúpu výstavu kvetov, niečo ešte do opery. Nie. Počul už dosť jačania v taliančine počas tej špinavej roboty, ktorú musel vykonať spolu s Nickom na predmestí Ríma. Srdečná vďaka.

S meravým pohľadom zdvorilo prikyvoval.

Dve zmyselné nerestnice po jeho pravici boli trochu priamejšie. Dočerta, posielali mu jasné signály tými veľkými zahmlenými očami, ktoré boli väčšinou rezervované pre jeho príťažlivejších kamarátov.

Ale Beau sa už oženil a Nick sedel v base, takže sa zdalo, že boli pripravené odovzdať sa nudnému, milému, solídne-mu Montgomerymu.

Fľochol na dve dekadentné krásy a premýšľal, či by sa mal o ne zaujímať. Šelmy. Jedna si obľizla pery, hľadiac naňho, druhá sa usmievala, akoby myslela len na to, že ho zvalí na tanečný parket a strhne z neho šaty.

Isteže, kedysi v minulosti by im rád podľahol, stovky míľ vzdialený od Laury, ale teraz bolo všetko inak. Teraz mohli ísť všetky do pekla.

Tuším sa zo mňa stal suchár, pomyslel si a telom mu prebehla vlna chladu. Keď hodiny odbili jedenásť, mal už všetkého dosť. Celý tento večer, celé toto malomeštiacke predvážanie vyšlo nazmar.

Bolo zrejme, že Laura a major už neprídu.

Zo začiatku sa mu celkom páčila predstava, že jeho bývalá láska vojde a uvidí ho obklopeného tokajúcimi ženami, ale už tam trčal celé dve prekliate hodiny a pomaly strácal záujem. Laura nebola hodná toľkého unúvania.

Rozhodol sa ísť domov.

Vyžiadalo si to leš, ale nakoniec sa mu podarilo vyslobodiť z hlúčika vymaľovaných koketných roztopašnic. Zľahka striasol z pliec hladkajúce dotyky, ktorými sa ho snažili zadržať, nevšímal si nezáživné otázky a netrzeplivo cedil cez zuby klamstvá o tom, že sa, samozrejme, skoro vráti a so všetkými si zatancuje. Ustupoval pred nimi, až kým sa nevyslobodil a neutiekol.

Keď odchádzal, počul, ako si dámy medzi sebou šepkajú, že treba pochopiť a odpustiť mu hrubosť – vzhľadom na jeho práve zlomené srdce.

Trevor zaškripal zubami a vyšiel do chodby vyloženej mramorom, kde postávalo niekoľko hostí. Zo zvyku pozrel do veľkého zrkadla, aby skontroloval dianie za sebou, a v polovici kroku sa zarazil. Zistil totiž, že ho prenasledujú.

Zdalo sa, že dve husičky v hodvábe, ovešané diamantmi, nemajú v úmysle nechať ho len tak ľahko odísť. Zaklial si popod nos a vykročil ráznejšie, rozhodnutý uniknúť im. Keď však zrýchlil, šepot za ním sa zmenil na chichotanie a ony tiež pridali do kroku.

Myslia si, že to je hra?

Asi sa k nim nedonieslo, že skazený klub Inferno mal iba zakryť činnosť Rádu a že jeho členovia neboli až takí dekadentní, ako sa roznieslo. On teda určite nie.

Trevor sa rád vyhlasoval za nudného. Zodpovedného. Spoľahlivého. Musel byť taký, keď sa narodil v škandalóznej

rodine vojvodu a nasledujúce desaťročie slúžil Rádu, kde sa zaradil do trojčlennej skupiny s pokrytcom Beauchampom a prekliatym bastardom Nickom Forresterom.

Niekoľko tam musel byť dospelý.

Zamilované lovkyne si zrejme mysleli, že sa s nimi len zahráva. Ovládol nutkanie zvrtnúť sa a stroho ich upozorniť, kde sú ich medze. Ale nemohol to urobiť, aj keby chcel. Džentlmenské správanie a vrozený rytiersky cit boli jeho prekliatím. Dokonca aj Laure idiotsky povedal, že jej rozumie a želá jej, aby bola šťastná.

Taký somár.

Počul tie husičky stále za sebou a nebolo ťažké uhádnuť, čo majú za lubom. Možno by som mal, pomyslel si. Potešilo by ho vedomie, že tie klebety sa čoskoro dostanú do uší Laure.

Nemilovala ho, ale bola dosť samofúba, aby sa zožierala žiarlivosťou. Tak by mohol vrátiť úder žene, ktorá ho verejne ponížila.

Nie, nie. Prišlo mu zle pri pomyslení, že by využil tieto mladé dievčatá pre svoje sebecké potešenie. Nie, nebol stanovaný na milovanie z vypočítavosti. Už to bolo dosť zlé, že sa musel venovať takej činnosti v záujme Anglicka počas špiónskej služby. Teraz sa už nemienil zachovať ako predajný chlap.

Napokon, on nebol Nick.

Prišiel čas zmiznúť. Pustil sa krížom cez markízov pompézny dom, aby sa im stratil. Hoci bol amatérsky architekt, odolal pokušeniu zastaviť sa a obzrieť si vzdušné točité schodisko. Adamova ručná práca, o tom niet pochyb.

Prešmykol sa do hudobného salóna, odkiaľ sa rinula hudba. Našiel v ňom grófkú s vydajachtivou dcérou, ktorá ho spoza klavíra prebodla výrečným pohľadom. Minulý týždeň sa sotva vymanil z jej pazúrov.

Ach, došľaka. Trevor sa akoby mimochodom otočil a zamieril k najbližším dverám.

Nedbalo sa obzrel a zistil, že jej výsosť sa k nemu prediera davom. Dočerta, teraz sa k nemu ženú z oboch strán. Keď bol ešte plachý, uhrovitý mládenček, večne v tieni svojich úspešnejších a lepšie vyzerajúcich priateľov, o niečom takom by sa mu ani len nesnívalo. Zamieril k neďalekým dverám pre služobníctvo, ale zastavil ho zástup vchádzajúcich lokajov. Blúdl očami po okolí a hľadal inú možnosť úniku. Vykĺzol spoza rohu a náhlil sa dolu halou. Za sebou stále počul hlasy dám na love.

„Ach, lord Trevor, miláčik, kdeže ste?“

„Chceme sa vás niečo spýtať, krásavce!“

Zamračil sa.

„Lord Trevor, kam ste sa schovali, drahý?“

„Máme skvelý nápad, ako vás rozveseliť!“

Ich chichot zosilnel.

„Hotová Sodoma a Gomora,“ zašepkal polohlasne. Siahol po najbližšej kľučke, bleskurýchlo sa prešmykol do chaboo osvetleného salóna, ticho za sebou zavrel dvere a zamkol. Okamžite sa prstami dotkol jazyka a zahasil plameň horiacej sviečky v svietniku.

Zostal nehybne stáť v tme, čakal, kým dámy prejdú okolo. Zadržal dych, keď sa pokúšali otvoriť dvere.

„Nie, Cecily, sú zamknuté.“

„Poď, musel ísť hore po schodoch.“

„Ach! Áno! Ten hriešny vtipkár. Možno už pre nás našiel aj posteľ...“

Prevrátil oči, keď konečne odišli. Unavene si vydýchol a oprel sa čelom o dvere. To bolo o vlások.

„Ehm, prepáčte,“ ozval sa z tmy ženský hlas.

Trevor skoro vyskočil z kože. Hádam nie ďalšia?

Zvrtol sa, reagujúc rýchlejšie než ktorýkoľvek iný bývalý špión, čo ho v skutočnosti úplne rozladilo. To len dokazovalo, že je ešte stále v kondícii aj napriek udalostiam posledných dní.

Ale keď zbadal v mesačnom svetle dopadajúcom cez fran-

cúzske okná malého balkóna ženskú siluetu v tvare presýpacích hodín, nemohol uveriť vlastným očiam. To je hádam len hlúpy vtíp. Čaká tu naňho ďalšia bláznivá ženská?

Čo to má znamenať, dopekla?

Prížmuril oči. Čo si to o mne tieto neviestky myslia? Že si so mnou môžu robiť, čo chcú? Že zažijú dobrodružstvo? Že ma využijú?

Dobre teda. Možno mal Nick pravdu. Vždy Trevora varoval, aby nebol k ľuďom priveľmi milý. Slušný džentlmen mal jednu zásadu: užil si a šiel ďalej.

Nikdy viac, prisahal v duchu, náhle plný nahromadenej zlosti nad touto pascou a presýtený úskočnými hrami.

Ako táto malá šelma vedela, kde si má naňho počkať? Bol príliš pobúrený, aby sa čudoval. Ani sa mu nad tým nechcelo rozmýšľať.

Potlačil v sebe rytierstvo. Aký požičaj, taký vráť. Dá tým lovkyniam lekcii, na ktorú nikdy nezabudnú. Nevedel, ktorá z nich ho teraz chytila do pasce, ale dostane viac, než očakávala.

„Nuž, moja drahá,“ zapriadol, pomaly klžuc zrakom po jej peknej ženskej postave. „Tak sme tu,“ dodal chladne. „Sami.“

„Čože? Ach, ja... ja... Prepáčte, ja...“

„Nestrácajte nervy, srdiečko,“ podpichoval ju hlbokým, hodvábnym hlasom. „Dostali ste ma a som vám k službám, uisťujem vás. Takáto vytrvalosť si zaslúži byť odmenená.“ Pristúpil bližšie. „Som tu, aby som vám mohol dať, čo chcete. Tak môžeme začať, nie?“

Grace onemela a iba nehybne stála, keď lord Trevor Montgomery vystúpil z tieňa a vztýčil sa pred ňou ako mocný padlý anjel s neľútostnou nenávisťou v očiach. Nemala čas ani skríknuť, vzápätí ju drsne strhol do náručia, pritisol k svojej železnej hrudi a dobyl jej pery zlostným drzým bozkom.